

Stanisław Kuliński urodził się 15 października 1885 roku w Unisławiu. Był synem Józefa i Elżbiety Nagler. Miał trzech młodszych braci: Dionizego, Czesława i Franciszka. Do 10 roku życia Stanisław był kształcony prywatnie, a z dniem 17 kwietnia 1895 roku został zapisany do pierwszej klasy Królewskiego Gimnazjum im. Wilhelma w Krotoszynie. 28 marca 1903 roku odbył jednoroczną, ochotniczą służbę wojskową w Poznaniu.

Po zakończeniu służby nie powrócił do Krotoszyna, przeniósł się do Królewskiego Gimnazjum w Międzyrzeczu, w którym w 1905 roku ukończył siódmą klasę, a następnie dwie ostatnie. Około Wielkanocy 1907 roku przystąpił do egzaminu dojrzałości.

Po zdaniu matury przeniósł się do Wrocławia, gdzie 2 maja 1907 roku zapisał się na Wydział Lekarski Królewskiego Uniwersytetu im. Fredricha Wilhelma. Rok później ożenił się z Marią Nowicką. 19 sierpnia 1910 roku urodził się im syn, Olgierd. Studia na wrocławskiej uczelni kontynuował wraz z odbywaniem służby wojskowej. Od 1909 do 1910 roku służył jako ochotnik z bronią w VI śląskim Batalionie Taborowym we Wrocławiu. 15 maja 1913 roku otrzymał państwową aprobatę na wykonywanie zawodu lekarza. Przygotowywał wówczas swoją pracę doktorską. 10 października 1913 roku uzyskał tytuł doktora medycyny i chirurgii.

Tego samego roku przeprowadził się z Wrocławia do Wągrowca. W 1914 roku został zmobilizowany do armii cesarskiej z powodu wybuchu I wojny światowej. Otrzymał przydział do czterdziestego dziewiątego Pułku Grenadierów, obejmując stanowisko lekarza. 9 listopada 1918 roku wziął udział w rozbrajaniu Niemców w Warszawie. Po tym wydarzeniu powrócił w rodzinne strony.

Stanisław Kuliński powrócił do Wągrowca w listopadzie 1918 r. i natychmiast zaangażował się w działalność niepodległościową. Miesiąc później, z inicjatywy Kulińskiego, powstaje w Wągrowcu Towarzystwo Byłych Żołnierzy. 3 stycznia 1919 roku utworzono Wojskową Komendę Powiatu, w której obejmuje stanowisko lekarza wojskowego. Jako medyk zajmuje się organizacją służby sanitarno-medycznej.

Od pierwszych dni stycznia 1919 roku trwały zacięte walki powstańców na całym obszarze Wielkopolski. W lutym i marcu Kuliński wraz z żoną często wyjeżdżają na front do walczących z darami. 8 kwietnia zostaje mianowany przez Departament Sanitarny dowódcą Kompanii Sanitarnej nr 1 w I Dywizji Strzelców Wielkopolskich. Powstanie Wielkopolskie było jednym z etapów wyjątkowej aktywności politycznej Stanisława Kulińskiego. 22 maja zostaje mianowany szefem sanitarnym Wielkopolskiej Grupy Operacyjnej płk. D. Konawrzewskiego i wysłany do Małopolski Wschodniej, gdzie trwały walki z Ukrainą.

Kuliński wywiązuje się wzorowo i otrzymuje dwie pochwały. Uczestniczył w bezpośredniej walce z wojskami bolszewickimi na odcinku zabezpieczenia medycznego. 15 października 1919 roku, wówczas już major Stanisław Kuliński, został mianowany szefem sanitarnym III Dywizji Strzelców Wielkopolskich. Pełni tę funkcję do 27 września 1920 r. Po dwóch latach i dziesięciu miesiącach służby powraca do Wągrowca, do zawodu lekarza. 29 listopada 1920 roku major Kuliński za męstwo, działalność i zabezpieczenie służby sanitarno-medycznej otrzymał Krzyż Walecznych.

W 1977 powstał Zespół Szkół Zawodowych nr 2 w Wągrowcu. Swoim kształceniem obejmował klasy ekonomiczne, handlowe medyczne w zawodzie pielęgniarki i opiekunki dziecięcej, rolnicze, sprzedawców i wielozawodowe. Stanowisko dyrektora Zespołu objął

jako pierwszy mgr Tadeusz Strzelecki, a jego następcą był dr Władysław Purczyński. Z inicjatywy Dyrektora Zespołu Szkół

Zawodowych nr 2 dr Władysława Purczyńskiego 15 października 1984 roku szkoła otrzymała imię dr ppłk. Stanisława Kulińskiego. Uczniowie Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych nr 2 im. dr. ppłk. Stanisława Kulińskiego, bowiem taka nazwa obowiązuje od 2002 r., do dnia dzisiejszego opiekują się grobem powstańca wielkopolskiego.

